

Sygn. akt: III AUa 1389/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Naze

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSO del. Beata Michalska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 r. w Łodzi

sprawy **K. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o wypłatę świadczenia,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 9 lipca 2013 r., sygn. akt: V U 571/13;

- 1. uchyła zaskarżony wyrok w punkcie 1 (pierwszym) w części co do zasądzonych odsetek za okres od 19 lutego 2014 roku i w tym zakresie umarza postępowanie w sprawie;**
- 2. umarza postępowanie apelacyjne w pozostałej części.**

Sygn. akt III AUa 1389/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z 20 marca 2013 r. w ten sposób, że ustalił, iż K. K. zachowała prawo do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 30 kwietnia 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami od wyrównania za okres od 26 grudnia 2012 r. (pkt 1 wyroku), oddalając odwołanie w pozostałej części (pkt 2). Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku wskazał, że zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił uchylenia wcześniejszej decyzji z 12 października 2011r. zawieszającej ubezpieczonej wypłatę emerytury w związku z kontynuowaniem zatrudnienia na rzecz tego samego pracodawcy. Odwołująca domagała się natomiast wypłaty zawieszanej emerytury wraz z odsetkami. Sąd pierwszej instancji, mając na względzie wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r., K 2/12, uznającego przepisy, na podstawie których zawieszono wypłatę świadczenia (art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw), za niezgodne z Konstytucją RP, uznał, że odwołującej należy się wypłata zawieszonego świadczenia. Przyjął przy tym, że wypłata ta dotyczy okresu od 1 października 2011r. , bowiem wyroki Trybunału mają co do zasady skutek ex tunc. Odnośnie żądania odsetek Sąd pierwszej instancji powołał art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 118 ustawy emerytalnej i uznał, że odsetki te należą się od 26 grudnia 2012 r. Organ

rentowy bowiem do momentu publikacji wyroku Trybunału stosował obowiązujące przepisy prawa. Dopiero po tym momencie miał obowiązek wypłaty zaległego świadczenia, co powinno nastąpić przy najbliższym terminie płatności przypadającym po upływie 30 dni od dnia wyjaśnienia ostatniej okoliczności potrzebnej do wydania decyzji, którą w tym przypadku jest publikacja wyroku Trybunału .

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżył wyrok co do pkt 1, zarzucając Sądowi naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 103a ustawy emerytalnej w zw. z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. Wniósł o zmianę orzeczenia i oddalenie odwołania w tym zakresie. Następnie pismem z 17 marca 2013 r. organ rentowy cofnął apelację w części dotyczącej należności głównej i odsetek liczonych do dnia 19 lutego 2014 r. Odnośnie odsetek po tej dacie zasądzonych w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego ZUS podtrzymał apelację.

Pismem z 28 kwietnia 2014 r. odwołująca się cofnęła swe odwołanie w zakresie odsetek liczonych od należności głównej po 19 lutego 2014 r. Powołała się w tym zakresie na ustawę z 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. (Dz.U. z 4 lutego 2014r., poz. 169).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W zaskarżonym pkt 1 wyroku Sąd Okręgowy przyznał odwołującej prawo do wypłaty zawieszzonego świadczenia za okres od 1 października 2011 r. do 30 kwietnia 2012 r. (należność główna) oraz prawo do wypłaty odsetek od tego świadczenia począwszy od 26 grudnia 2012 r.

Odwołująca cofnęła swe odwołanie odnośnie odsetek od należności głównej po 19 lutym 2014 r. Zgodnie z art. 203 k.p.c., mającym w postępowaniu apelacyjnym zastosowanie na mocy art. 391 § 1 k.p.c., pozew (odwołanie) może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Art.203§ 4 k.p.c. przewiduje, że sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Nadto z art. 469 k.p.c. wynika, że sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. W niniejszym przypadku uznać należy, że żadna z powyższych okoliczności nie zachodzi. Zwrócić tu szczególną uwagę trzeba na treść cyt. ustawy z 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012r., a zwłaszcza na jej art. 8. Stąd też cofnięcie odwołania przez ubezpieczoną jest skuteczne. Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. skutkuje ono umorzeniem postępowania. Dlatego też Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. uchylił wyrok w zaskarżonej części co do odsetek zasądzonych za okres po 19 lutym 2014 r. i w tym zakresie umorzył postępowanie w sprawie, o czym orzeczono w pkt 1 sentencji.

Odnośnie zaś pozostałej części zaskarżonego przez organ rentowy wyroku tj. co do należności głównej i odsetek za okres od dnia 26 grudnia 2012 r. do 18 lutego 2014r., ZUS cofnął swą apelację. Zgodnie z art. 391 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Po zbadaniu zgodności owej czynności procesowej z kryteriami wynikającymi z przytoczonego już art. 469 k.p.c., Sąd Apelacyjny uznał, że nie jest ono sprzeczne z prawem i nie narusza słusznego interesu ubezpieczonej. Powoduje przede wszystkim uprawomocnienie się korzystnego dla odwołującej orzeczenia Sądu pierwszej instancji.

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny stosownie do treści art. 391 § 2 k.p.c. orzekł , jak w pkt 2 sentencji.